

לטייל

שתפתח ליי שביילי השכל עד שאכנסם בחדרי התורה הקדושה ואזכה לבנם ולטייל בתורתך הקדושה מחדר לחדר ומפלאטין לפלאטין ומחיבל לחיבל ומכית לעליה ומעליה לעליה

גליון מס'

8

ויקרא - צו
תשפ"ג

תורה

לג

ליקרימ קמא

גליון דו שבועי למטיילים בתורת רביה"ק בסדר התורה הזמנית

חיים של תורה

נקודות לחיים מ'התורה הזמנית'

צידה לדרך...

בה, נוכל לשאוב ולקבל על ידה כוח עצום לעבודת ה', גם בעוד ימים ושנים רבות.

המבט החדש שקיבלנו

חשוב מאוד גם לסכם לעצמנו בכמה מילים, את הנקודות העיקריות בתורה ששינו אצלנו את הלך המחשבה. להגדיר את התפיסה וההסתכלות החדשה על החיים, שקיבלנו מתוך המשקפיים של התורה אותה למדנו.

אפשר אולי אפילו לקחת דף ועט, להתבונן שוב באותם עיקרים, ולרשום לעצמנו במה הצלחנו להשתנות במעט מעט לאורם, ולקחת את זה איתנו כצידה לדרך, כחיזוק להמשיך בדרך זו שזכינו להכיר ולעלות עליה.

מזה עצמו יעשה תפילה

בוודאי ובוודאי, שמומלץ וכדאי, להתבודד במיוחד ולעשות תפילה מכל התורה, דווקא בעת שהולכים להיפרד מהתורה. בהתבודדות זו כל אחד יכול לבקש על הדבר הזה בעצמו, למנות ולספר את כל הטובה הנפלאה שתורה זו האירה לו בחייו, לספר לה' כמה קשה וכואב לו לאבד את הדברים הנפלאים בהם הוא זכה, ובכוחה של תפילה ושיחה זו הוא בוודאי יזכה להמשיך עליו את הארתה של תורה זו לכל המשך חייו.

הטעם המתוק שנשאר

ועוד עצה אחת קטנה:

ממש לקראת סיום, כשכבר הולכים להתחיל את התורה החדשה בעז"ה, כדאי ורצוי לפתוח עוד פעם אחת את תורה ל"ג, ללמוד אותה בנעימות ובמתקנות מרישא לסיפא, אפילו בלי להסביר כלום, רק לקרוא מהתחלה ועד הסוף, להיפרד עם מתקנות בפה!

כאשר אנו מסיימים תורה, עלינו להשקיע מעט זמן, בלימוד והתבוננות, בתפילה והתבודדות, לקחת איתנו צידה לדרך.

'עצם הלוח' יישאר לעד

בכל תורה שאנו לומדים, יש את 'עצם הלוח' שתפס את כל אחד מאיתנו, שזה בעצם היה מבחינתו ה'דיבור' של התורה איתה הוא חי בחודשים אלו. דיבור זה שונה בין כל אחד ואחד, ודיבור זה אצל כל אחד הוא בבחינת 'הוא היה אומר' של תורה זו.

לשם דוגמה נזכיר כמה מושגים בתורה ל"ג, כשכאמור את כל לומד תופס מושג אחר, עניין אחר, שמבחינתו זה היה כל עניינה של תורה ל"ג במילה אחת.

ישנם כאלו שהמושג של 'שלום' תפס אותם יותר מהכל, בקשת השלום, השלום במידותיו, התקווה לשלום בין ישראל, מהות ושלמות התורה אשר כל נתיבותיה שלום, ההרמוניה והשלום העולמי שעתידי לבוא.

וישנם כאלו שצירוף המילים 'מים ומידות' החיה אצלם כל רגע, העניק משמעות לכל פרט בחייהם, לכל תכונה בלבם, לימים הנעימים יותר והנעימים פחות, ואף כל מצוות וגבולי התורה קיבלו חשיבות לאור מושג זה.

ישנם אחרים שדווקא 'הלב' שהוא עיקר המידות היווה בשבילם את נקודת המרכז של תורה ל"ג. רצונו של ה' יתברך בלבנו 'רחמנא לבא בעי', חשיבות ה'חפץ' בחיים, שיהיה לבו ברשותו, קישור לבו לדעתו, הכל סביב ה'לב'.

אם נתבונן וניקח לעצמנו את הנקודה הזאת שבה דיברה התורה אלינו, אם במילה אחת נזכיר לעצמנו שוב ושוב כיצד אותה 'עצם לוח' מלבישה סביבה תורה שלימה, איך הכל נובע ממנה, ומאיר לה בחזרה, תהיה לנו ממנה צידה לדרך, לכל החיים, ובכל עת שרק ניזכר

מסיימים עוד תורה. אך לא מסיימים, אלא לוקחים אותה איתנו.

הדרך עלך ודעתך עלך תורה ל"ג, לא נתנשי מינך תורה ל"ג ולא תתנשי מינך, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי.

מי שזכה להעביר את חודשיו האחרונים כשדעתו וליבו, ימיו ומידותיו, מקושרים ומוארים באור היקרות של תורה ל"ג, מי שזכה בכל התקופה הנפלאה הזו לשוטט במרחבי התנוצצות התורה דעתיקא סתימאה, מי שדבק באותיותיה והתייגע לפענח ולינוק מהשפע הגנוז בכל דיבור ודיבור, בוודאי התקיים בו המאמר "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב". אין צורך לשכנעו בטוב גורלו, ולהעתיך במילים עד כמה גדול חלקו.

הדאגה מה יישאר מהכל

ובכל זאת, גם בלב כל אלו שזכו וחוו, התענגו והתרוממו, מתגנבת לעיתים מחשבה קטנה: 'מה נשאר לי בעוד חודש או חודשיים מכל זה?', הרי אז אהיה עסוק בתורה אחרת, עם עניינים אחרים, ולכאורה כל מה שלמדתי יעבור ממני, אני בכלל לא בטוח שבעוד כמה חודשים אפילו אזכור את כל מה שלמדתי באותם חודשים ארוכים.'

בדרך כלל מחשבה זו הינה פסולה, מחשבה המטילה באדם את ארס הרפיון וחלישות הדעת - 'מה טעם יש להשקיע כשהכל כל כך מהר שוקע וחולף ממני'. לחשוב כך זה בוודאי דבר לא נכון, ראשית מפני שכל רגע ורגע נבחן ועומד לעצמו, אך גם בעיקר מפני שהאמת היא שכל אחד נושא איתו לכל חייו את מה שלמד, אלא שפעמים רבות הוא אינו מודע לכך.

ומכל מקום ישנה נקודה טובה בתוך מחשבה זו. היא מעוררת לשים לב ולזכור שבאמת

יו"ל ע"י רשת הכוללים ליקוטי מוהר"ן שע"י ארגון 'לטייל בתורתו'
קו לסלסל בתורתו | טעמו וראו כי טוב ה' 04-627-73-13
דוא"ל: 046277313@gmail.com

עד עתה, רבינו ביאר כיצד הצדיקים שהינם דומים למלאכים, יכולים על ידי כפיית יצרם להשיג את אור האהבה שבדעת, למרות הלבושים של התורה הנגלית שמכסים ומלבישים את התורה הנסתרת.

בתוך דבריו הקודמים, רבינו ביאר שהצדיקים עוסקים בגילויים כאלו נפלאים, שעל ידם כל אחד בכל מדרגה יוכל לראות ולהשיג את אור האהבה שבדעת, וזאת אפילו גילוי זה ללא כלים בהירים, יוכל להזיק שהרי אין העולם כדאי להשתמש באור זה.

עתה רבינו מבאר כיצד באמת הצדיקים מגלים גילויים אלו לכל אחד כפי בחינתו ומדרגתו באופן נפלא ומיוחד ללא חשש היזק וסכנה:

לקשר את הלב להדעת

וְיִכּוֹף כָּל אֲדָם אֲפִילוּ מִי שְׁאִינוּ מְלֹאךְ, לְמַעַן עַל יְדֵי הַצְּדִיקִים טַעַם בְּהַבְנַת אֹרֵי הָאֱהָבָה שֶׁבְּדַעַת, כִּי אֶחָד בְּאוֹתָהּ אֵהָבָה שֶׁלִּפִּי בְּחִינַתָּהּ הִיא אֵהָבָה שְׁבַדְעַת, (שהרי רבינו ביאר לעיל, שאצל מי שגדול מחבירו, אפילו מה שאצלו בחינת ימים ומידות, אצל חבירו הקטן ממנו זה בחינת דעת). אֲפִילוּ עֲבָשׂוּ בְּזִמְנָה הַזֶּה שֶׁהוּא בְּתוֹךְ הַיָּמִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה. הֵינּוּ כְּשֶׁיִּקְשֶׁר אֶת לִבּוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵי הַיָּמִים וְהַמִּידוֹת לְדַעַתוֹ שְׁקִיבֵל מֵהַצְּדִיק. כִּי עַל יַד שְׁקִיבֵל מֵהָרֵב הַדּוֹמָה לְמִלְאָךְ אֶת הַתּוֹרָה, עַל יְדֵי זֶה הַתְּגַלָּה לֹו הַיָּמִים וְהַמִּידוֹת שֶׁל הָרֵב שֶׁהֵם לִפִּי בְּחִינַתוֹ אֹרֵי הָאֵהָבָה שְׁבַדְעַת.

כִּי כִּי אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל אֲפִילוּ הַפְּחוּתִים וְהַרְחוּקִים מְאוֹד, יוֹדֵעַ שֵׁשׁ אֲלֵקִים בְּכֹפֶל, דְּהֵינּוּ שִׂוְדַע יְדִיעָה כְּלָלִית, אֲךָ לֹא כָל אֶחָד מִקְשֶׁר אֶת אוֹתָהּ הַיְדִיעָה שֶׁתְּהִיָּה שְׁיִכַת אֵלִיו

בִּפְרִטוּת. כִּי הַצְּדִיקִים בְּאֵמַת זֹכִים לְהֵאִיר אֶת דַּעַתָּם לְלִיבָם, וְעַל כֵּן הֵלֵב שֶׁלָּהֵם הוּא בְּרִשּׁוֹתָם, אֲבָל יִהְיֶה שֵׁשׁ אֵף עַל פִּי שִׂוְדַעִים זֹאת בְּכָלִיּוֹת, מְכַל מְקוּם] הֵם בְּרִשּׁוֹת לְבָן וְהֵלֵב הֵלֵב מְזוּכָךְ שׁוֹלֵט עַל הַיְדִיעָה הַכְּלָלִית וְאִינוּ מְנִיחַ לַיְדִיעָה זֹו לְהַנְהִיג אֶת הָאָדָם; [ב"ר נח פ'רשה ע"ד]. וְהַמִּדּוֹת וְהַיָּמִים הֵם נִכְלָלִין בְּכָל וְעַל כֵּן אֵין בִּיכּוּלְתוֹ שֶׁל הַרְשַׁע לְהַרְגִישׁ אֶת מְצִיאוֹת ה' אִתּוֹ וְאֵצֶל, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְוּ הַכְּמִינִי וְי"ל: [זוהר תרומה קסב: וְעִינֵי מְנַהֲרִין קו:]: שְׁבַכֵּל מִיְדוֹת הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ הַעִיקָר הוּא יִרְמְנָה אֶת בְּעֵי שֶׁהֵלֵב יִתְחַבֵּר עִם הַמִּידוֹת וְהַמְצוּוֹת, וְלִכֵּן נֹאמַר בְּאוֹתָן שִׂעוּרֵי הַמְצוּוֹת בְּעַצְמָם 'אֶחָד הַמְרַבָּה וְאֶחָד הַמְמַעִט וְכִיִּבְדֵּ שְׁיִכּוֹן אֶת לִבּוֹ לְשִׁמּוּם, [בְּרִכּוֹת ה:]: כִּי שִׁקְרָן שֶׁ הַמִּדּוֹת הֵם הֵלֵב כִּי כוֹלָם נִכְלָלִים בּוֹ, וְלִכֵּן בְּאֵמַת הַעִיקָר בְּכָל הַצְּמִצּוּמִים וְהַמִּידוֹת זֶה הֵלֵב, דְּהֵינּוּ הַחֲפִץ וְהַרְצוֹן.

נִמְצָא, כְּשֶׁמְקַשֵּׁר אֶת לִבּוֹ לְדַעַתוֹ, שְׁבַדְעַת הוּא יוֹדֵעַ שֵׁשׁ אֲלֵהִים, מְמִילָא הוּא יוֹדֵעַ בְּכֹפֶל שֶׁ"מִלָּא כִּי הָאֲרִין בְּבוֹדוֹ" וַיְדִיעָה זֹו הִיא הַדַּעַת הַכְּלָלִית שֶׁל אֵהָבָה שְׁבַדְעַת כִּפִּי שֶׁהִיא מְתַגַּלָּה בְּתוֹךְ הָעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶה הוּא יוֹדֵעַ בְּיְדִיעוֹת הַתּוֹרָה כִּי יְדִיעוֹת הַתּוֹרָה זֶה כּוֹלֵל אֶת הַתּוֹרָה שֶׁמְחַיֶּה אֶת כָּל הַמְקוּמוֹת הַנְּמוּכִים. וְכִשְׁבּוֹפָה אֶת לִבּוֹ לְדַעַתוֹ הֵנָּה גַם אִם הוּא אִינוּ מְשִׁיג בְּשִׁכּוֹל אֶת הַדַּעַת הַזֶּה, מְכַל מְקוּם הוּא כּוֹפֵה אֶת עַצְמוֹ לְדַעַת הַזֹּאת, הֵינּוּ שֶׁלִּבּוֹ בְּרִשּׁוֹת כִּי מְשִׁיךְ אֶת הָאֵרֶת הָאֵהָבָה שְׁבַדְעַת לְתוֹךְ הֵלֵב בְּדֶרֶךְ אֲמוּנָה, אֲזִי נִכְלָלִין גַּם בְּן הַמִּדּוֹת שֶׁכִּלְבּוֹ שֶׁהֵם הַיָּמִים וְהַמִּידוֹת לְדַעַתוֹ, וְאֲזִי מְקַבְּלִין הַמִּדּוֹת בְּעַצְמָם אֹרֵי הָאֱהָבָה שְׁבַדְעַת לְתוֹךְ הַמִּידוֹת וְהַצְּמִצּוּם, וְכָל אָדָם רוֹאֵה וּמְשִׁיג אֹרֵי הַגְּנוּזִים לִפִּי בְּחִינַתוֹ כִּי בְּתַחֲלִילָה לֹא קִיבֵל אֶת אֹרֵי הָאֵהָבָה שְׁבַדְעַת בְּהַשְׂגָּה וְהַבְנָה רַק בְּהֵאֵרָה

בְּלֹא דַעַת, וְעַכְשֵׁיו זֹכֵה עַל יְדֵי זֶה שְׁכַפֵּךְ אֶת לִיבּוֹ לְקַבֵּל אֶת הָהֵאֵרָה בְּלֹא דַעַת, לְהַשִּׁיג וְלְהַבִּין אֶת הָאֹרֵר גַּם בְּדַעַתוֹ.

וּבִיאוֹר הָעִנְיִין, מֵהוּ הָאֹרֵר הַגְּנוּז: הֵינּוּ שֶׁהַצְּדִיקִים וְהַתּוֹרָה שֶׁהֵם הָאֹרֵר שֶׁהִיָּה גְּנוּז וְיִכְפּוֹן עַד עֲתֵדָה מְמַנּוֹ כָּל אֶחָד לִפִּי מְדַרְגָּתוֹ, כְּשֶׁכּוֹפֵף אֶת לִבּוֹ לְהַדַּעַת שֶׁל הַצְּדִיק, אֲזִי מְקַבְּלֵי הֵלֵב הָאֵרָה, שֶׁהוּא שׁוֹרֵשׁ לְכָל הַמִּדּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה הוּא כּוֹר לֹא בְּרִשּׁוֹת לִיבּוֹ, כִּי הֵלֵב נַעֲשֶׂה בְּרִשּׁוֹתוֹ, וְכִיִּבְדֵּ הֵלֵב אֹרֵר הָאֱהָבָה שְׁבַדְעַת, הוּא הָאֱהָבָה שֶׁהִיָּה כְּכַח בֵּין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל קוֹדֵם הַבְּרִיאָה שֶׁהִיא הָאֵהָבָה שֶׁלְמַעַלָּה מְכַל הַצְּמִצּוּמִים.

וְזֶה: "מִי הָאִישׁ הַחֲפִץ חַיִּים", "חֲפִץ" - הוּא בְּחִינַת לֵב כִּי הוּא מְלֻשּׁוֹן רְצוֹן, שֶׁהַחֲפִץ וְהַרְצוֹן הוּא בְּלֵב. "חַיִּים" - הוּא בְּחִינַת דַּעַת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: (מִשְׁלֵי טו) "מְקוֹר חַיִּים שֶׁכֶּל בְּעֵינָיו" וְכַמְבּוֹאֵר בְּדַבְרֵי רְבִינּוּ שֶׁהַחִיּוֹת הָאֱלוּקִית בְּעַצְמָה הִיא אֹרֵר הָאֵהָבָה שְׁבַדְעַת.

וּבִיאוֹר הָעִנְיִין: הֵינּוּ, כְּשֶׁמְקַשֵּׁר אֶת הֵלֵב לְדַעַתָּה כִּי כֹאשֶׁר הֵלֵב שֶׁהוּא הַרְצוֹן, רוֹצֵה חַיִּים, הַכוֹנֵה שֶׁהוּא רוֹצֵה אֶת הַדַּעַת הַזֶּה, וְלִכֵּן זֶה נִקְרָא שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר אֶת הֵלֵב לְהַדַּעַת, שֶׁלִּבּוֹ בְּרִשּׁוֹתוֹ שֶׁל הַדַּעַת, שֶׁכּוֹפֵף אֶת יְצִרּוֹ כִּי הַיְצִיר אִינוּ רוֹצֵה חַיִּים, כִּי רוֹצֵה לְהַסְתִּיר אֶת חִיּוֹתוֹ אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, אֲזִי כָל אֶחָד לִפִּי בְּחִינַתוֹ: "אוֹהֵב וְיָמִים", הוּא מְמַשֵּׁךְ אֶת הָאֱהָבָה מְדַעַת לְתוֹךְ הַיָּמִים וְלְתוֹךְ הַמִּדּוֹת וְכַכֵּךְ הוּא גַם אוֹהֵב יָמִים מְמַשֵּׁ, שִׁיכּוֹל לְאֵהוֹב אֶת הַצְּמִצּוּמִים בְּעַצְמָם, כִּי דוּקָא עַל יְדָם הוּא זֹכֵה לְ"קְרָאוֹת טוֹב" שֶׁהַיָּמִים וְהַמִּידוֹת אֵינֵם מְסַתֵּרִים וּמְכַסִּים עַל פְּנִימִיּוֹת אֲלֻקוֹתוֹ וְרוֹאֵה וּמְשִׁיג אֶת הָ"אֹרֵר כִּי טוֹב" וְגַנּוּז, שֶׁמְשִׁיג הָאֹרֵר, הֵינּוּ הַתּוֹרָה הַגְּנוּזָה וְהַצְּדִיקִים הַגְּנוּזִים.

פרעג א'שאלה

שאלות מכוונות להתעמקות בתורה

יותר טוב את התורה לעומקה, נוכל לראות שישנן שאלות, שהן בעצמן משאלה הפכו להיות תשובה (ועוד חזון למועד להרחיב על כך במאמר נפרד), ויש שאלות שהן באמת למעלה מיכולת הבנתו והשגתו, ובשאלות אלו מתגלה לנו החלק המופלא והבלתי מושג שיש בתורה הנשגבה שרבינו הוריד וגילה. דווקא בשאלות אלו, יש לימוד עצום מזה שלא מצאנו תירוץ ויישוב, ללמדנו שאחרי כל העושר הגדול של ההבנות והביאורים, תורת ה' תמימה ועדיין לא נגענו והשגנו בה מאומה.

יהלום, שכאן מעבר לאותם מילים טמונה אמירה המשנה את כל ההבנה בלימוד התורה. אך למרות כל זאת, יש קושי גדול, כאשר על אף הלימוד וההשקעה, נולדים עוד ועוד שאלות, שבחלקם, ואולי אפילו לפעמים חלקם הגדול, נותר ללא מענה. לא תמיד יש תשובות לכל השאלות ששאלנו, ולכן עולה לפעמים הרגשה של אכזבה או חוסר סיפוק מדרך לימוד שכזו. אבל באמת, אם נתבונן בסוף לימוד של כל תורה בשאלות ששאלנו, נוכל לראות מצד אחד שאלות שתורצו ועזרו לנו להבין

שאלות ללא תשובות... הפעם אנו לא מביאים שאלות, אלא עוסקים דווקא בעניין התשובות. עצם החשיבות לשאול שאלות כדרך להבנת דברי התורה, כבר התבארה כמה פעמים בכמה במות והזדמנויות. השאלות הן בבחינת 'פותח שערים', ככוחן לפתוח אופקים וכיוונים חדשים, שדרכם מתגלים חדרים וארמונות ואף עולמות שלמים בתוך דברי רבינו. אילולי השאלה לא היה כביכול מי שניח את האצבע ויורה ויכוון את עין ההתבוננות להבחין שכאן טמון

בשבת אסורים כל המלאכות, כי שם הוא שביתה לגמרי מכל וכל. אבל יום טוב הוא יום טוב ממש בחינת ימי טוב הנ"ל, ועל כן אף על פי שאין לימי רע שליטה אז כי הם ימי טוב, ועל כן אסורים המלאכות ביום טוב, כי אין ברור אז כנ"ל, אף על פי כן עדין צריכין איזה עשיות ועבודות ביום טוב, דהיינו שצריכין לקשר הימים והמדות לבחינת אור האהבה שבדעת שהוא למעלה מהזמן, כי ביום טוב אין נתגלה רק בחינת ימי טוב, אבל עדין צריכין עבודות ועשיות כדי לקשר הימים והמדות לאור האהבה שבדעת כדי לטעם טעם אור האהבה שבדעת בתוך הימים והמדות כנ"ל. ועל כן יש מלאכות שצריכין לעשות ביום טוב והם מלאכת אכל נפש שהתירה תורה ביום טוב, כי צדיק אוכל לשבע נפשו. ואכילת הצדיק היא יקרה מאד מאד ואכילתו שהוא אוכל לשבע נפשו היא בבחינת והשביע בצחצחות נפשו, כמו שכתב רבנו נרו"א, במקום אחר. נמצא, שהצדיק מתענג באכילתו מאור האהבה שבדעת שהיא בחינת אורות הצחצחות שהם למעלה מהימים והמדות כידוע, כי על הצדיק נאמר, והתענג על ה', שהוא זוכה לבחינת ענג שבת הנ"ל, כי הצדיק הוא מגלה ומוציא אלקותו יתברך בכל הדברים גשמיים ואפלו בלשונות הגויים וכו' כנ"ל, ועל ידי זה זוכה לאור האהבה שבדעת כנ"ל, וכמבאר שם במאמר הנ"ל, עין שם. והנה טעם והתענגו של האכילה שרשו מהאהבה שבקדשה בבחינת אהבה בתענוגים, שבכל התענוגים יש שם בחינת אהבה שהיא שרשם, והצדיק האוכל לשבע נפשו דקדשה, הוא מקשר עצמו לשרש התענוג שהוא אהבה שבקדשה. ולא זו אף זו, כי גם הוא עולה ומקשר לשרש האהבה, דהיינו לאור האהבה שבדעת, שזהו בחינת והשביע בצחצחות נפשו כנ"ל. וזהו בחינת אכילת שבת שהוא ענג שבת, שעל זה נאמר, אז תתענג על ה', היינו שעל ידי אכילת שבת מתענגין על ה', כפיכול, שעולין ומתענגין מאור האהבה שבדעת. ובשבת נעשה זה מחמת קדשת שבת בעצמו, כי שבת הוא למעלה מהזמן וכו' כנ"ל, אבל ביום טוב שהוא בזמן בחינת ימי טוב, על כן צריכין אז לעשות עבודות כדי להתקשר לאור האהבה שבדעת לבחינת ענג שבת. ועל כן צריכין לעשות ביום טוב מלאכת אכל נפש כדי לתקן המאכל שיהיה בבחינת אכל נפש.

הפסוק המרכזי המתבאר בתורה זו "מי האיש החפץ חיים וגו'" נמצא בתהלים ל"ד. ככל שמתבוננים בפרק זה מגלים איך רבים ממרכיבי התורה המוזכרים בו בפירוש וברמז, ולארו מתבארים המושגים וקשריהם ביתר שאת.

(א) תרגום: טעמו - ית מדעיה.

וברש"י: **שננותו את טעמו** ויגרוהו וילך: (ב) אברכה את ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי: (ג) בה' תתהלל נפשי ישמעו עניים וישמחו: (ד) גדלו לה' אתי וגורממה שמו יחדו: (ה) דרשתי את ה' ועניי ומפל מגורתי הצילני: (ו) הביטו אליו ונהרו ופניהם אל יחפרו: (ז) זה עני קרא וה' שמע ומפל צרותיו הושיעו: (ח) חנה מלאך ה' סביב ליראי ויחלצם: (ט) טעמו וראו פי טוב ה' אשרי הגבר יחסה בו: (י) יראו את ה' קדשו כי אין מחסור ליראי: (יא) כפירים רשו ורעבו ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב: (יב) לכו בניי שמעו לי יראת ה' אלמדכם: (יג) מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב: (יד) נצר לשונה מרע וספתיך מדבר מרמה: (טו) סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו: (טז) עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם: (יז) פני ה' בעשי רע להקרית מארץ זכרם: (יח) צעקו וה' שמע ומפל צרותם הצילם: (יט) קרוב ה' לנשברי לב ואת דפאי רוח יושיע: (כ) רבות רעות צדיק ומפלם יצילנו ה': (כא) שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה: (כב) תמותת רשע רעה וסנאי צדיק יאשמו: (כג) פודה ה' נפש עבדיו ולא יאשמו כל החקים בו:

(ב) מלב"ם: **אזכרה את ה' בכל עת, רוצה לומר בין צעת טובה בין צעת רעה אזכר ה', כי ארמין שהרעה היא לתכלית הטובה.**

(טו) רש"י: **נקש שלום במקומו: ורדפהו. במקום אחר.**

נקודות להתבוננות בקשרי המאמר:

- א. האם הסתרת 'טעמו' ודעתו של דוד מאבימלך והתראותו כמשוגע, נוגעת לעניין הצדיקים הצפונים, ולאותיות התורה המכוסים בלבושים, שאסור שיאירו שם יותר מכדי חיותם. ואולי מתקשרת לסוד השכרות 'עד דלא ידע', שמתקשר בזה לאהבה שבדעת למעלה מגבול ומידה.
- ב. האם יש קשר בין ענוה שהביא רבינו 'מה שעשתה ענוה עקב לסוליותה', לבין כללות המאמר, והאם יובן בכך מדוע 'ישמעו עניים וישמחו'?
- ג. אחד מכללי העיון (השלישי) הינו שיש טעם לדוגמאות שבחר. בתורה פירט את המידות "אהבה ויראה", ואכן אהבה מבוארת בהרחבה בתורה, אך לכאורה יראה אינה מדוברת בה. הסתכלות בפסוקים מגלה שאכן יראה היא עיקר מה שבא ללמד, וכמו שנאמר "יראת ה' אלמדכם: מי האיש החפץ חיים" וגו'.

דקדק בלשונו

קשרי התורה הטמונים בדקדוקי לשונותיו

רצוננו לעשות רצונך

נענו רבות בדקדוקי לשונות רבינו הקדוש, ואכן נפלא לראות איך מילים וביטויים המופיעים כמה פעמים נשזרים למחרוזת מופלאה ומבוארת. באופן נוסף חשוב לדקדק היטב, כאשר מושגים בעלי משמעות זהה, אך במילים שונות, חושפים את הקשרים העמוקים בין חלקי התורה.

באות ז' מסיים רבינו בביאור הפסוק "מי האיש החפץ חיים", חפץ, הוא בחינת לב, שהחפץ הוא בלב.

ראינו בתורה זו את עניין הרצון גם מצד הקדוש ברוך הוא, כמבואר באות ד': ומחמת האהבה שאהב את ישראל, ורצה שידבקו בו ויאהבו אותו עמו מזה העולם הגשמי, הלביש את אלקותו במדות התורה.

בלשון נוספת מופיע רצונו יתברך, 'רחמנא לבא בעי'.

הקב"ה חפץ בלבנו, אך שם מיד מוסיף 'ובלבד שיכוון לבו לשמים', שהוא גופא עניין 'חפץ חיים', שמקשר לבו לדעתו. מתגלה כאן חיבור עמוק בין בחינת הרצון של איש ישראל, 'חפץ חיים', לבין רצונו יתברך 'רחמנא לבא בעי'. בכך אולי נפתח צוהר להבין את כפל משמעויות עניין המידות, כאשר מצד אחד עניינם מצד הקב"ה, המדות הם התורה, כי אורייתא כולה הם מדותיו של הקב"ה, כי התורה מדברת מאהבה ויראה ושאר המידות, ומצד שני הם מצד האדם 'המדות והימים הם נכללים בלב וכו' כי עיקרון של המידות הוא הלב, וכפי שכתב בתחילת התורה 'שלא יהיה מחולק במידותיו'. חיבור זה מוביל להבנה שהתורה, המידות, הלב, הם דבר אחד - רצוננו לעשות רצונך'.

כשמרחיבים את העיון בפסוקים ובפרשיות המבוארות בתורה, מוצאים שאכן עניין 'עושים רצונו של מקום' מקיף את הסוגיא מכמה כיוונים. אחד מהם הוא המשך הפסוק המובא 'גיבורי כח עושי דברו: "ברכו ה' כל צבאיו משרתיו עושי רצונו. ובאמת כשמתבוננים בעניין האהבה שבדעת, העומדת ביסוד כל הצמצומים והלבושים, הרי שמדובר על אהבה הדדית שהייתה בין ישראל לאביהם שבשמים קודם הבריאה, ובודאי שהתכלית בכל הצמצומים והלבושים שנועדו לגלות את אותה אהבה בימים ובמידות, היינו שיתגלה הרצון של ישראל בה' יתברך ובחזרה, אני לדודי ודודי לי. רצה שידבקו בו ויאהבו אותו מזה העולם, רחמנא לבא בעי - ובלבד שיכוון לבו לשמים, מי האיש החפץ חיים!

הצלחה גדולה

מה נהדר היה מראה מאות רבות של אברכים ובחורים שהתקבצו לקצור את פירות לימוד התורה הזמנית במבחן גדול ומסכם על 'התורה הזמנית' באולמי 'בית ישראל' בירושלים. הלומדים הרבים בשלל קבוצות 'לטייל בתורתו', ואף המצטרפים החדשים למסלול 'הגיע הזמן לחיות', (שלחלקם הייתה זו הפעם הראשונה בה למדו בעיון תורה שלימה ב'ליקוטי מוהר"ן'), נבחנו על תורה ל"ג יחד עם מאמרים נבחרים ב'ליקוטי הלכות', הפגינו בס"ד בקיאות והבנה נפלאים, בהצלחתם הגדולה במבחן. יעזור ה' יתברך לכולם שילכו מחיל אל חיל באור תורת רבינו הקדוש.

מדורים חדשים

נודה לה' יתברך על העבר ונבקש על העתיד. והנה, עלון זה הינו האחרון על תורה ל"ג בה זכינו לטייל בחורף זה, ובס"ד לאחר ניסן ישוב העלון לצאת, על 'התורה הזמנית' החדשה. בעזרת השם יתברך יפתחו מדורים חדשים, וחלק מהמדורים ישתנו מכפי שהיו בתקופה זו.

כפי שאמרנו תמיד, הציבור מוזמן להמשיך לשתף בחוויותיו, רעיונותיו ובקשותיו, ובפרט אם יש לדעתכם נקודות נוספות שכדאי ורצוי להרחיב ולבאר, כדאי להודיענו בתקופה זו, כך נדע אלו מדורים חדשים יועילו למטיילים בתורתו.

ניתן להשאיר הודעה בטלפון המערכת 04-627-7313 בשלוחה 8 או באימייל המערכת lb046277313@gmail.com

שיחות

פֶּעַם אַחַת הָיָה מִזֶּח אֶת אֶחָד לְלַמֵּד אֶת סִפְרוֹ. וְאָמַר שֶׁהוּא מִצְוָה גְּדוּלָה לְלַמֵּד סִפְרוֹ הֶרְבֵּה. וְאָמַר לוֹ שְׂיִכּוּלֵיךְ לְהִיטֵי נַעֲשֶׂה בְּעַל מַח גְּדוּל עַל יְדֵי סִפְרוֹ, כִּי יֵשׁ בּוֹ שֶׁכָּל גְּדוּל וְעִמְקוֹת נִפְלָא מְאֹד עַל פִּי פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים. וְגַם אִם יִתְמִידוֹ בְּסִפְרֵי יְכוּלֵיךְ לִזְכּוֹת לְהִיטֵי נַעֲשֶׂה אִישׁ כְּשֶׁר בְּאַמְתּוֹ, וְאִזּוֹ יִזְכֶּה לְרְאוֹת הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים כִּי יֵשׁ בָּהֶם פְּנִימִיּוֹת הֶרְבֵּה מֵהַ שְׂאִין נִרְאֶה עַל פִּי פְּשׁוּטוֹ כִּלְכֵּל. אֲשֶׁרֵי הַזְּכָה לְלַמֵּד וְלְהִתְמַיֵּד בָּהֶם הֶרְבֵּה.

לכבוד הארגון החשוב לטייל בתורתו, שלום רב,

רציתי להודות לכם על הפעילות הענפה והחשובה בכל הקשור להנחלת לימוד התורות של רבינו הק' בעיון, וההליכה בהם,

וממש אי אפשר להשוות את כלל ברסלב ואפי' מחוצה לה, לפני תחילת המהפכה הגדולה שלכם ואחריה, כאשר כהיום כל אחד על כל פנים מכיר ויודע על רצונו החזק של רבינו הק' שנלך עם התורות ונתעמק ונעיין בהם,

וביותר רציתי להודות על העלון הנפלא שהתחלתם להוציא לאור, שכמה שהתעמולה בוודאי משפיעה על הציבור להכיר את העיון מבחוץ ולכסוף ולהתחיל להיכנס בה, בהעלון זה המקום שהציבור הרחב חייב כבר להכיר את העיון מבפנים, וכשאחד רואה את העלון זה המבחן שלו אם הוא מגיע לבד לחדש כך ולהתעמק כך.

אבל יותר ויותר רציתי להודות לכם על המדור 'חיים של תורה' אשר שמעתי מכמה חברים בסביבתי בירושלים, שהמדור הזה גרם להם להתחיל להפנים ולהרגיש שהעיון היא היא הכלי האמיתי ביותר להוריד את התורות של רבינו הק' למעשה, וכאשר מישהו נכנס יותר לתורות הוא מוצא באמת את הפתרונות לכל בעיה בחיים גם בפשטות דברי רבינו, בלי דרשות ורמזים, רק הכל מסתתר בעמקי דבריו הקדושים, וכמה שיותר נלך כך עם התורות - כל החיים שלנו באמת יתחילו להיות חלק מהבניין הנורא של התורה עמה אנו זוכים ללכת עכשיו.

ובשפה של התורה - תורה ל"ג, אור אהבה שבדעת היא האור הרב של הרב הדומה למלאך ה' צבקות, ורק זה יכול לנקות אותנו מכל היצרים ולגרום לנו לחיות עם ה' בכל מצב ודרגה בעולם, אולם כל עוד האור הזה עדיין מאיר לנו רק בימי טוב, ואפי' קצת גם בימי רע, עדיין אין זה השלום האמיתי והנפלא - השלום הרב, אך כאשר אור זה מתאחד ומאיר ונכנס בתוך הימים והמידות, זהו הגילוי של לעתיד שיתגלה ע"י שנקיים את התורה הזאת,

דבר המערכת:

בקרב הציבור ניכרים רגשות מעורבים. כבר למדנו בתורה ס"ה, שכל דיבור מתיבות התפילה כאשר יוצא מפיו "אזי מבקש ומתחנן מהנפש לבל תיפרד ממנו. כי איך תוכל להתפרד ממני, לגודל ההתקשרות והאהבה שיש בינינו. כי אתה רואה את יקר יופיי וזיווי והדרי ותפארת, ואיך תוכל לנתק עצמך ממני ולהיפרד מאתי. הן אמת, שאתה צריך לילך יותר, כדי ללקט עוד סגולות יקרות וחמודות גדולות, אבל איך תוכל להיפרד ממני ולשכוח אותי, על כל פנים תראה שבכל מקום שתלך ותבוא לשם לא תשכח אותי, ולא תיפרד ממני".

כך גם עם תורה ל"ג, שראינו את יקר יופייה וזיוויה והדרה ותפארתה. ואמנם עדיין חודש ניסן בפנינו ובו ימי הפסח הקדושים (וכן ענייני הטרדות שמסביבו וכו') שנבקש להאיר ולרומם מכת תורה ל"ג, וגם אחר כך בוודאי תורה זו תמשיך ללוות אותנו כל ימינו, לא נתנשי מינך ולא נתנשי מינן לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי. אך עלון זה הוא האחרון על תורה ל"ג, ולאחר ניסן "צריך לילך יותר כדי ללקט עוד סגולות יקרות וחמודות גדולות".

כך שיחד עם הגעגוע שכבר מתעורר לתורה ל"ג, ההתרגשות גואה לקראת 'התורה הזמנית' החדשה שעמה נתחיל לצעוד בס"ד בחודש אייר. בפרט כאשר מתורה לתורה מתרבים הלומדים, ומעמיק הציבור לתורתיו הקדושות. יעזור השם יתברך לכולנו לדבוק ולהתחדש בהם תמיד.

הערות חידושים פניות ובקשות יתקבלו למדור עד 200 מילים בלבד!